

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

27 בהעלותך ■ ט"ז סיון תשע"ג

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ
שבת	ט"ז	צו:	ק"ל
ראשון	י"ז	צז:	קל"א
שני	י"ח	צח:	קל"ב
שלישי	י"ט	צח:	קל"ג
רביעי	כ'	צח:	קל"ד
חמישי	כ"א	צט:	קל"ה
שישי	כ"ב	צט:	קל"ו

מעלת הלימוד

שמעתי בשמו זכרונו לברכה שספר משל נאה לענגן מה שמרבה לגלות כל כך תורות נפלאות ומעשיות ושיחות נפלאות ונוראות, אף על פי שאינו נראה עדין שיעשו פעלתם בשלמות באנשי שלומנו כמו שהיה ראוי להם:

וספר לענגן זה ממלך אחד שחלה בנו יחידו ביותר עד שכל הרופאים משכו ידיהם ממנו ונתנצחו מרפואתו. בתוך כך בא רופא מפלג בחכמה מאד ובקש המלך ממנו בתחנונים גדולים להשתדל עם בנו. והשיב לו האמת שרפואתו קשה ורחוקה מאד אף על פי כן אם יעשו עוד תחבולה אחת אזי אפשר דאפשר שיהיה לו רפואה. אך איני יודע אם לומר לך זאת התחבולה מחמת שהיא דבר קשה וכבד מאד. והפציר בו המלך מאד לגלות לו התחבולה.

ואמר לו תדע שבנדך הוא חולה מסכן מאד בתכלית עד שכבר אי אפשר לתן לו לתוך פיו אפלו טפה אחת מסממני הרפואות. אך איך שיש סממני רפואות יקרות כאלה, אשר צלוחית אחת קטנה מאד עולה לסך אלפי אלפים, וצרכין למלאות חביות מלא מסממנים היקרים האלה, ולקח בדללים מלאים מסממנים האלה ולשפך על בנדך החולה. וממילא מובן שכל הסממנים היקרים האלה ילכו לאבוד לגמרי, אך אף על פי כן יתחזק גופו מעט על ידי זה. ואולי מתוך שישפכו עליו הרבה כל כך יכנס לתוך פיו גם כן איזה טפה על כל פנים, על ידי זה אפשר שיהיה לו רפואה.

ותכף ומיד נתרצה המלך לזה וצוה לעשות כן ועל ידי זה נתרפא הבן מלך. והנמשל מובן ממילא שדיקא מחמת שאנו חולים מדבאים בחלי הנפש כל כך רחמנא לצלו. על פן מכרח הצדיק הרופא נאמן לשפך עלינו סממנים יקרים ונוראים מאד. אף על פי שלכאורה נראה שבמעט הכל הולך לאבוד חס ושלום, אף על פי כן ריח טוב קולט, וברבות הימים אולי נזכה לחטף מהם איזה טפה יקרה ונפלאה לתוך פינו ופנימיותנו, עד שעל ידי זה אולי יש תקוה לזכות לרפואה שלמה ברוחניות ונשמיות, אמן פן יהי רצון:

(חיי מוהרי"ן - שי"צ)

תורה צ"א - ויהי ידיו אמונה

להאמין גם כשלא מבינים!!!

האדם אמיתי? האם יש לו אמונה? או שרק במקום שהכל מסתדר ומובן שם הוא מאמין. "שלמות האמונה האמתיות, שלא יהיה שום הפרש כלל בין מה שמבין בשכלו. ובין מה שאינו מבין רק מאמין בו, וזה בחינת הפגם של כל הפוגמים באמונה, כי אינם חפצים לצמצם את שכלם ומתאונים דוקא להבין הדבר בשכלם מיד, כי אינם רוצים לבטל את שכלם ולסמך על אמונה פאלו רואים הדבר בעיניהם ממש שאז האמונה שונה אל השכל." 2

סדרה לדרגה

בעבודת ה', בקירבת ה' יש אין-סוף דרגות, וכל דרגה ודרגה 3 כלולה מעשר ספירות. 4 כלומר, כשהאדם מתחזק ומוסיף והולך תמיד בעבודת ה', על-ידי-זה הוא זוכה בכל פעם לעלות למדרגות חדשה - שזהו הכרת וקירבת ה' בדרגה יותר גבוהה, המשך בעמ' הבא

כי יש כמה מיני אמונה, יש אמונה שהיא רק בלב. והעקר שצריך להיות לאדם אמונה כל כך, עד שיתפשט בכל האיברים, כי בלא אמונה אינו פלוס, כמו שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכשיש לו אמונה כזו, בא מן האמונה אל השכל. וכל מה שמחזיק את עצמו באמונה, בא אל שכל יותר. כי הדבר שהיה צריך מתחלה להאמין, עכשו כשבא אל אמונה יותר גדולה, מבין הדבר הראשון בשכל.

וזה שכתוב במשה ויהי ידיו אמונה, 1 שהיה לו אמונה כל כך גדולה, עד שנתפשט בכל האיברים, שאפלו בידיו היה האמונה כל כך גדולה עד בא השמש, הינו להשכל של הדבר, ושמש הוא בחינת חכמה.

שלימות האמונה

דווקא במקום שהשכל אינו מבין, דווקא שם הוא סוד ומקום האמונה, שם המבחן האם

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' מזוזה ב' - שילוח הקן ג'

א. עקר מצות מזוזה היא בשביל שמירה, כדי שיהיו נשמרים ישראל עם קדוש מן החיצונים. (ב - א)

ב. אי אפשר שיהיה נמשך שם ה' להאיר להבית, כי אם על ידי בחינת צדיק יסוד עולם שהוא הפאר והראש של כל הדורות, שהוא בבחינת שם שדי"י. (ב - א)

ג. טוב לומר תקון חצות אצל המזוזה, כי הם בחינה אחת, כי על ידי אמירת חצות זוכין לשום פאר תחת אפר שיהיה נמשך הארת הצדיק בחינת פאר, וזהו גם כן בחינת מזוזה, שהוא בחינת שם ה', בחינת פאר. (ב - ג)

ד. צריך להמשיך המוחין שהם חכמה בינה ודעת להבית ולכל הדברים, כדי שיהיה נשמר הנפשיות שבתוכו. וזה נעשה על ידי המזוזה, שהיא שתי פכשיות של קריאת שמע שהם בחינת מחין. ועל פן המזוזה הוא שמירה. (ג - א)

ה. עקר כונת בגן הבית צריך בשביל להכניס בו עניים הגונים. ושהיה שם קבוץ חכמים, ואז הבית הוא בית דקדושה. (ג - ה)

ו. כשבונה הבית חס ושלום, בשביל גשות הרוח, בשביל כבוד עצמו כדי להראות כבודו ולהשתרר על עם דל בחנם, אז יש להסטרך אחרך יניקה חס ושלום. (ג - ו)

ז. עקר מצות מזוזה כדי לזכר בה' יתברך. (ד - א)

ח. צריך כל אחד לכונן בגן ביתו שיהיה ביתו בית תורה, בית תפלה, בית ועד לחכמים, בית פתוח

<<<<

לְרוֹחָה וְיִהְיוּ עֲנִיִּים בְּנֵי בֵּיתוֹ וְאֵז בֵּיתוֹ
בֵּית ה' (ד - ט)

**"עַל כֵּן צָרִיכִין לִקְבֹּעַ מִזֹּזָה כְּדֵי לִזְכֹּר
תַּכְף בְּכִיּוּסֵת הַבַּיִת בַּיַּחַד ה' יִתְבָּרַךְ,
שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת זְכוּרֵן הָעוֹלָם הַבָּא וְאֵז
דִּיקָא הַבַּיִת רְאוּי לְהַבְנוֹת וּלְהַתְקַיֵּם,
כִּי אֵינוּ שׁוֹכְחֵ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, בְּהָעוֹלָם
הַבָּא וְעוֹשֶׂה לְעַצְמוֹ קְבִיעוּת בֵּית פְּעוֹלָם
הַזֶּה הָעוֹבֵר חֶסֶד וְשָׁלוֹם, רַק, אֲדַרְבָּא,
הוּא בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּשִׁבִיל זְכוּרֵן הָעוֹלָם
הַבָּא דִּיקָא שֶׁהוּא יַחֲוֵד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ."**

ט. הַמַּחְלָקֶת הַקְּדוּשָׁה שֶׁבִּין הַצַּדִּיקִים
הוּא בְּאֵמַת שְׁלוֹם וְשִׁלְוָה בְּחִינַת אֱלוֹ
וְאֱלוֹ דִּיבְרֵי אֵילָקִים חִיִּים אוֹתִיתוֹת
אֲחִי"ד, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנּוּ
ז"ל בְּמִקּוֹם אַחֵר, כִּי בְּאֵמַת פְּלוֹ אֲחַד
רַק שְׂאֵי אֲפִשֶׁר לְהַשִּׁיג אֶת בְּשִׁכְל
אֲנוּשֵׁי בְּשׁוּם אֶפְרָן, אֲבָל כְּשֶׁמִּשְׁתַּלְשֵׁל
מִזֶּה הַמַּחְלָקֶת לְמִטָּה נּוֹפֵל לְפַעֲמִים
וְנַעֲשֶׂה מַחְלָקֶת גְּמוּר חִי"ו (ד - ט)

י. זֶה: יִשְׁמַתֵּם אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים עַל
לִבְבְּכֶם וְכו', שֶׁתְּשִׁימוּ דְבָרֵי אֱלֹהִים
שְׂאֵנִי מִזְהִיר אֶתְכֶם עַל אֲמוּנַת יַחֲוֹדוֹ
יִתְבָּרַךְ וְקִבַּלְת מִצְוֹתָיו, תְּשִׁימוּ עַל
לִבְבְּכֶם שֶׁכָּל אֲחַד כְּפִי הַשְּׁעוֹר שֶׁבִּלְבוֹ
יִקְבַּל דְּבָרֵי אֱלֹהִים, הֵינּוּ אָף עַל פִּי
שֶׁהַשְּׁעוֹר שֶׁבִּלְבוֹ כָּל אֲחַד מְשַׁנֵּה וּמְחַלֵּק
מִחִבְרוֹ, אָף עַל פִּי כֵן אֵל תְּסוּרוּ חֶסֶד
וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי זֶה לְצַד אַחֵר חֲלִילָה
לְצַד מַחְלָקֶת גְּמוּר וְעִבּוּדָה זָרָה חֶסֶד
וְשָׁלוֹם, רַק תִּקְבְּלוּ וְתְשִׁימוּ דְבָרֵי אֱלֹהִים
עַל לִבְבְּכֶם, דְּהֵינּוּ לְחִזּוֹר תְּמִיד לְמִקּוֹר
הָאֲחֻדוֹת לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁכָּל הַשְּׁנוּי
דְּעוֹת וְכָל הַמַּחְלָקֶת וְכָל הַצְּמִצּוּמִים
כְּלָם שְׂבִים אֵל מְקוֹם אֲחַד, כִּי הַכֹּל
נִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. (ד - ה)

יא. עֶקֶר גְּלוּת הַשְּׂכִינָה שְׁנוֹתְעֵלִם
מְלָכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִכּוֹל מַחְמַת
הַתְּגַבְּרוּת הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא אֲחִירָא
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְמִי שְׂזוּכָה לְהַפְּיֵר
אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עֲכָשׁוּ בְּגִלוּת הַמֶּר הַזֶּה,
כִּי זוּכָה לְהֶאֱמִין וְלִידַע, כִּי בְּאֵמַת
מְלָכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה וְאָף עַל פִּי
שֶׁהָעֲפוּיִים שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת מוֹשְׁלִים
עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה אָף עַל פִּי כֵן
מֵאֲמִינִים, כִּי הַקְּלָפוֹת בְּעַצְמָם הֵם
מְקַבְּלִים חַיּוּת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא
יִתְבָּרַךְ מַחִיָּה אֶת כָּלָם וּמְלָכוּתוֹ בְּכָל
מְשָׁלָה, וְעַל יְדֵי שֶׁמֵאֲמִינִים וְיוֹדְעִים
זֹאת בְּאֵמַת, עַל יְדֵי זֶה הֵם נִכְנָעִים
וְנוֹפְלִים, כִּי עֶקֶר חַיּוּתָם הוּא רַק
מִבְּחִינַת הַהִסְתָּרָה וְהַעֲלָמָה. (שִׁילוּח
הַקוּ ב)

יב. אֵי אֲפִשֶׁר לִקְרֹב נִפְשׁוֹת לַה' יִתְבָּרַךְ,
כִּי אֵם עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁהוּא שֶׁרָשׁ כָּל
הַנְּפִשׁוֹת, וְלַתּוֹרָה אֵי אֲפִשֶׁר לִזְכּוֹת כִּי
אֵם עַל יְדֵי עֲנָה וְשִׁפּוֹת בְּתַכְלִית.
(הַלְכָה ג)

בדעתו ובשכלו, לזה הוא יצטרך להתחיל
מחדש, להיכנס למדרגה החדשה דרך
ה"מלכות" שזה האמונה, ואחר-כך כשיעלה
מספירה לספירה הוא יזכה גם לבוא לספירת
ה"דעת" של זאת המדרגה.

אמונה

על-כן חובת האדם תמיד להתחזק באמונה,
בפרט ובפרט כשיודע בנפשו שאינו זוכה לעלות
מדרגה לדרגה, ואינו זוכה בכל פעם לדעת גבוה
יותר, אזי וודאי חובתו להתחזק באמונה.

**"כִּי יֵשׁ בְּחִינַת אֲמוּנָה בְּכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא
וּבְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם, כִּי בְּכָל עוֹלָם וּבְכָל דְּרָגָא
יֵשׁ בְּחִינַת עֶשֶׂר סְפִירוֹת פְּיֻדַע. וְאֲמוּנָה הוּא
בְּחִינַת מְלָכוּת, אֲבָל אַחֵר כְּךָ כְּשִׁזְכָּה עַל יְדֵי
הָאֲמוּנָה לְהַשְׁגַּת הַשְּׂכָל שֶׁבְּאוֹתוֹ עוֹלָם, שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת כָּל שְׂאֵר הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת. אַחֵר
כְּךָ צָרִיךְ לְחַזֵּר לְאֲמוּנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְדֻרְגָה
הָאֲחֻרוֹנָה שֶׁל עוֹלָם הַגְּבוּהָ יוֹתֵר, שֶׁהִיא
לְמַעַל מִמְדֻרְגָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל עוֹלָם הַתַּחְתּוֹן
מִמֶּנּוּ.**

**וְעַל כֵּן יֵשׁ מְדֻרְגוֹת רַבּוֹת בְּאֲמוּנָה, כִּי כָּל
מֵה שֶׁמִּתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּאֲמוּנָה, עַל יְדֵי זֶה
זוֹכֵה לְהַשִּׁיג הַשְּׂכָל שֶׁבְּאוֹתוֹ דְּרָגָא אִם זוֹכֵה
לְעַמֵּד בְּנִסְיָוִן כְּפֵה יָמִים וְעֵתִים כְּרְאוּי לוֹ לְפִי
מַעֲשָׂיו, כִּי בּוֹדָאֵי אֵי אֲפִשֶׁר לְדַלֵּג בְּפַעַם אֲחַד,
בְּפִרְט אִם מַעֲשָׂיו אֵינֶם עוֹלִים יְפֵה... נִמְצָא,
שְׂאֵי אֲפִשֶׁר לִזְכּוֹת לְהַשְׁגַּת הַשְּׂכָל שֶׁבְּכָל עוֹלָם
וְדְרָגָא, כִּי אִם כְּשֶׁעוֹמֵד תַּחֲלָה בְּנִסְיָוִן עַל יְדֵי
שְׂאֵינּוּ מִבִּין הַדְּבָר וְקִשָּׂה לוֹ קִשְׁיוֹת וְהוּא
מִבְּטֵל שְׂכָלוֹ וּמִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה, עַל יְדֵי זֶה
זוֹכֵה לְעֵלוֹת אֵל הַשְּׂכָל." 2**

1. שְׁמוֹת י"ו. 2. לִיקוּיָהּ אִי"ח - הִלֵּי רֵאשׁ חֹדֶשׁ הַלְכָה ו. 3. "דְּרָגָה" מְלוֹשֵׁן
מְדֻרְגָה, וּכְמִשְׁלַת מְדֻרְגוֹת שְׁעוֹלִים לְבִנּוּן, כְּמוֹ כֵן יֵשׁ אֵין-סוּף מְדֻרְגוֹת לְעֵלוֹת
בְּעִבּוּדֵי ה', וְלַהֲתַקְרֵב יוֹתֵר לְחֶסֶד יִתְבָּרַךְ. בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים כוֹתְבִים
לְפַעֲמִים "דְּרָגָה" עִם אֵלִיף, וּלְפַעֲמִים "דְּרָגָה" עִם ה"א. 4. הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת
חֶסֶד, חִכְמָה, בִּינָה, דַּעַת, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תַּפְאֵרַת, נֹחַ, הוֹד, יִסּוּד, מְלָכוּת.

אולם גם אחר שהוא כבר זכה
למדרגה החדשה, הוא רק זכה
בספירה אחת מתוך עשר ספירות, וככל
שהוא יתמיד בעבודתו כך הוא יזכה לעוד
ועוד ספירות, עד שהוא יזכה להשלים את כל
העשר ספירות של מדרגתו.
אחרי שהוא זכה להשלים את כל המדרגה,
הוא עולה למדרגה חדשה וגבוהה יותר, וגם
שם הוא צריך להשלים את כל הספירות.
וככה עד אין סוף ועד אין חקר.

מלכות

הספירה הראשונה בכל מדרגה, הפתח של כל
התקרבות והתעלות, היא ספירת המלכות.
מה זה מלכות? מלכות זה נקרא הכרה
ואמונה במלכות השם יתברך, שידע ויאמין
שהשם הוא המלך המושל והמנהיג את
העולם כרצונו.

אחרי שזכה לאמונה - ספירת מלכות, עי"ז
הוא זוכה להיכנס לדרגה החדשה, לעולם
החדש של הכרת ה', ו"קירבת ה' לי טוב."

**"מְלָכוּת הִיא הַשְּׁעַר לַה', שְׂאֵי אֲפִשֶׁר
לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ וְלֹא לְשׁוּם קְדוּשָׁה
וְעִבּוּדָה כִּי אֵם עַל יְדֵי אֲמוּנָה. וְעַקֵּר הָאֲמוּנָה
הִיא בְּמֵה שְׂאֵינּוּ הַשְּׂכָל מִבִּין, כִּי מֵה שֶׁהַשְּׂכָל
מִבִּין אֵין זֶה אֲמוּנָה וְשֶׁם בְּמִקּוֹם שְׂאֵינּוּ הַשְּׂכָל
מִבִּין שֶׁם עֶקֶר הַנְּסִיּוֹן." 2**

דעת

כשממשיך לעלות ולזכות בעוד ועוד ספירות,
הוא זוכה גם להגיע לספירת ה"דעת", מה זה
דעת? דעת זה הבנה, כלומר שעכשיו הוא זוכה
להבין במדרגה שלו את המלכות, שמקודם
הוא לא יכל להבין אותו על-ידי דעת ושכל.
אבל זה ההבנה היא רק במדרגה שהוא שם,
בשביל להבין את המדרגה היותר גבוהה

**"כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני עזרני", אל אמונה, רחם עלי למען
שמך, וזכני לאמונה שלמה באמת. עזרני והושיעני שאתחזק באמונה
שלמה באמת, עזרני והושיעני שאתחזק באמונה שלמה בכל עת, ואכניס
את עצמי בתוך האמונה הקדושה בכל פעם יותר ויותר, עד שאזכה לעלות
בכל פעם לאמונה גבוהה יותר ויותר, עד שאזכה לבוא אל השכל על ידי
האמונה, שאזכה על ידי זה להתחזק באמונה באמת, ולהבין ולהשיג
בשכלי את הדברים שלא הייתי מבינם בתחלה. והייתי צריך להתחזק בהם
באמונה לבד. ועתה אזכה להבינם ולהשיגם בדעתי ושכלי, רק בדברים
גבוהים ונעלמים יותר שלא אבינם עדין אתחזק בהם באמונה שלמה." 1**

(לקוטי תפילות ח"א - ק"ט)

תורה צ"ז - אלקים אל דמי

איפה הוא נמצא באמת, ושידמה לו כאילו
היום הוא נברא, אני עכשיו נבראתי, היום
התגירתי, יחיד בעולם, בעל תשובה, אין
לי לפני מי להתפאר, הוא צועק בתפלה כדי
לתקן את העבירות שלו.
והבעש"ט אומר שבכל תפלה צריך שיהיה
יהודי פשוט בתכלית, צריכים תמיד שיהיה
יהודי פשוט שהוא בשיא השברון לב ובשיא
התמימות, ובזכותו עולים התפילות, כי הוא
לא חושב שהוא איזה עובד, הוא לא חושב
שהוא איזה צדיק.

**וזה היסוד של תורה צ"ז הוא מפתח לכל
העבודות, מפתח לכל מה שצריך, שתמיד
קודם כל צריך להיות אין.**

(באר הנחל)

אם אדם חושב שהוא מיוחס, שהוא
עובד גדול, עי"ז התפילה לא יכולה
להתקבל, והוא לא יכול שיהיה לו
ממשלה בתפלתו, והוא לא יכול לפעול שום
פעולה בתפילה שלו. ולכן האדם לא יכול
להוציא הגה מהפה, כיון שהוא חושב שהוא
העובד הכי גדול, שיא השלמות, עכשיו רק
חסר עוד שלמות, עכשיו הוא הולך להגיע
לשיא שיא שיא השלמות. וזה הסיבה ששום
תפילה לא מתקבלת כי האדם חושב שהוא
עובד גדול, מיוחס גדול עמל ויגע בעבודת
הבורא, אני אני אני, אם יש את המלה 'אני'
הכל אבוד, אני לא!
וכשהאדם בא לתפילה הוא צריך לדעת
שהוא אפס אפסים, אחרי התפלה הוא יראה

תורה ע"ט - בטח בה'

אמרו על המובא בתורה ע"ט "שהשישה בחינות כשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומותר, הם בחינת ששת ימי החול, ושבת הוא בחינת תשובה שלימה וכו'".
שמזה נשמע שגם התשובה בבחינת ימי-החול, היינו מזה שהאדם הוא פעם בבחינת כשר ופעם פסול, פעם טהור ופעם טמא לרוב העלויות והירידות העוברים עליו, אף-על-פי-כן, גם תשובה כזאת היא בכלל בחינת תשובה, וכשלא יתייאש יגיע סוף כל סוף לבחינת תשובה של שבת, היינו לתשובה שלמה ואמתית.

(שש"ק ד - מ"ז)

תורה פ' -ה' עוז לעמו יתן

"על פן צריכין לעסק בתורה ובעבודת השם במסירת נפש ובפרכת בשעת התפלה, שעקר שלמות התפלה הוא להתפלל במסירות נפש, שיכונן למסור נפשו על קדוש השם. כי מסירת נפש על קדוש השם, בנדאי מרצה כל אחד מישראל אפלו הקל שבקלים פני"ל (וכמו שפיר ראינו בחוש בדורות שלפנינו שכמה אנשים קלים ופחותים מסרו נפשם ומתו על קדוש השם אשרי להם) ותכף כשמרצה למסור נפשו על קדוש השם, נתעורר בחינת שלום, בחינת יוסף. ועל ידי זה יכולין לדבר, דהיינו לקשר המחשבה אל הדבור,

וזהו: "בונה ירושלים ה'", ירושלים הוא בחינת הדבור וכו', ה' הוא בחינת מחין. הינו לזכות לקשר המוח אל הדבור, שזהו בחינת "בונה ירושלים ה'", שהמחין בונין הדבור דקדשה. זה זוכין על ידי "נדחי ישראל יכנס", זה בחינת מסירת נפש על קדוש השם, שכל הנדחין מקדשת ישראל, כשרוצין להעבירם על דת, חס ושלום, אזי נתעוררין תכף ומוסרים נפשם על קדוש השם. נמצא שעל ידי קדוש השם נכנסין כל הנדחין מקדשת ישראל לתוך הקדשה, שזהו בחינת נדחי ישראל יכנס. ועל ידי זה 'בונה ירושלים ה'', כי קדוש השם הוא בחינת שלום, שעל ידי זה יכולין לקשר המחשבה אל הדבור, שזהו בחינת 'בונה ירושלים ה'.

נמצא שיוצא לנו מזה עצה נפלאה לעבודת ה', ובפרכת בשעת התפלה, שפשאדם רואה שאינו יכול להתפלל כלל, ולקשר המחשבה אל הדבור. אזי יזכיר את עצמו שהוא בנדאי מרצה למות על קדוש השם, כי אף על פי שהוא כמו שהוא, אפלו אם הוא בדיוטא התחתונה מאד. אף על פי כן, אם היו רוצים להעבירו על דת לגמרי, חס ושלום, בנדאי היה מוסר נפשו על קדוש השם. כי על זה מרצה אפלו פושעי ישראל למות על קדוש השם ולא לעבר על דת, חס ושלום, כאשר ראינו בחוש פעמים אין מספר וכנ"ל. ותכף כשיזכיר את עצמו שרצה למסור נפשו על קדוש השם, על ידי זה יתעורר בחינת שלום, בחינת יוסף, שהוא בחינת התחברות המוח והדבור, ועל פן על ידי זה יוכל להתפלל ולקשר המחשבה אל הדבור.

וכן שמעתי מפיו הקדוש שאמר זאת בתוך שיחתו הקדושה לדבר פשוט שצריכין להתפלל במסירת נפש."

(ליקו"מ תורה פ')

צריכים ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה, ועל ידי כל אות שמכוונים, אחד בלב ים חוזר בתשובה, ורק על-ידי התפילה במסירות נפש כל אות, כולם יחזרו בתשובה.

כי כשאדם אומר עוד אות בכוונה, עוד מילה בכוונה, והוא מוסר עצמו על קידוש ה' בכל מילה, אזי עוד אחד חוזר בתשובה, כמבואר בפסוק: "בונה ירושלים ה', נדחי ישראל יכנס". "בונה ירושלים" זה הדיבור שאדם בונה את הדיבור, ומוציא כל אות בכוונה, כל אות ברור. ה' זה המוחין- שאדם ממשיך מוחין לדיבור, ועל-ידי זה מיד "נדחי ישראל יכנס" שכל אות ואות מושכת אלפי אלפי יהודים, לא רק יהודי אחד, כל אות ואות כלולה מאלפי נשמות של יהודים, שורש של אלפי נשמות.

ולכן על-ידי בונה ירושלים ה', אז ממילא נדחי ישראל יכנס, אז כל אלה שהיו נדחים נכנסים דרך האותיות, נכללים באותיות וחוזרים בתשובה, ולכן אתה צריך רק להתפלל כל אות בכוונה, כל מילה בכוונה עם מוח, עם ניגון, עם התלהבות, וכמה שתדבר יותר בהתלהבות, יותר עם מוחין, אז ככה יותר יהודים חוזרים בתשובה ע"י אותה האות.

(באר הנחל)

בתפילה צריכים בכל מילה למות, אדם צריך להסכים למות בכל מילה. כי בכל מילה אדם צריך להוציא את הרוח שטות שלו, את הגאווה שלו, את התאוות ממון שלו, ואת שאר כל התאוות והרוחות שטות שיש בו. וזה בחינת "יעקב יוסף", כל מילה למות, לחשוב שעכשיו אני הולך על קידוש ה' בכל מילה. כי כל מילה צריך להפוך את כל המהות של הלב אדם, כי הלב אדם הוא רק גוש תאוות, הוא רוצה כסף, רוצה כבוד, זה אדם, ככה הוא יגמור את כל ה-120 שנה שלו, גוש תאוות של כסף, גוש תאוות של ממון, פגמי ברית, מחשבות רעות, הסתכלויות רעות.

ורק על-ידי שבכל מילה הוא מוסר את עצמו למיתה, על-ידי-זה הוא מוציא את הנפש הבהמית שלו, את הרוח החיים הבהמית שלו, ושלא יהיה אכפת לו שימות באמת, מי צריך לחיות בכלל? לזה קראת חיים? זה נקרא חיים? אם חיים כאלה למה לי חיים, חיים מרים ומרורים ממוות, את קובעת כוס התרעלה, מצית שתית נפשי.

(באר הנחל)

תורה צ"ט - ואתחנן

זהו "ואתחנן אל ה'" תמיד בין בדבקות ובין שלא בדבקות. "בעת היא לאמר" הינו כי בעת שאזכה להתפלל בדבקות, והדברים יהיו נאמרים ומרוצים בפי בחינת שגורה תפילתי בפי, אז יעלו גם כל התפילות שהתפלל עד עתה שלא כראוי עם התפלה ההגונה ההוא.

(השתפכות הנפש - ד"ד)

עיינן בלקוטי מוהר"ן חלק ראשון סימן צ"ט שכתב שם, שצריך האדם להתחזק בתפילה אפילו בשעה שאינו זוכה להתפלל בדבקות ואין תפלתו שגורה בפיו, חס ושלום, אף על פי כן יתחזק גם אז להתפלל בכל כוחו וכוונתו, כי בעת שיזכה להתפלל בדבקות ותהיה תפילתו שגורה בפיו כראוי, אז יעלה כל התפילות עם התפילה ההוא שהתפלל כראוי.

..... מצוות עסק התורה .....
רוצים משיח, רוצים גאולה, חייבים להתחזק בלימוד תורה. חייבים שתהיה לנו את הזכות של עסק התורה, כי זולת זה יתעכב מלבוא חלילה.

"גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא... כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביניה של תורה."

(אור החיים בראשית מט - יא)

"עַד שְׁיָבֵא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, שְׂאֵז תִּהְיֶה הַנְּאֻלָּה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, עַל יְדֵי אֲתֵּירוֹתָא דְלִתְפָא, וְאָז יֵאִיר עֲלֵינוּ הָאֲרַת הַכְּתָר שְׁיִשְׁגִי מְשִׁיחַ, בְּבַחֲיִנַת יְעַד עֲתִיק יוֹמִין מְטָא וְכוּ'."

(ליקוטי הלכות או"ח - נפילת אפים ד - כד)

***

גם משיח בן יוסף ינצל בכח זכות לימוד תורה:

"ואמר ושחט כאן רמז להריגת משיח בן אפרים במאמרו יתברך... והכוונה בזה לצד שנשארו ככלי חרס שעומד לשבירה, לצד גרעון התורה המתיחסת למים חיים, על סיבת מים חיים, שאין בישראל תורה, ועל זה תשחט הצפור האחת, גם באמצעות דבר זה ילבוש ה' בגדי נקם היפך מדותיו הרחמים ויעשה כלה לגוים המריעים, וממוצא דבר אתה יודע שאם יהיה בהם תורה לא ימות הצדיק.

ותמצא שכתב האר"י ז"ל (עץ חיים שער העמידה פי"ט ד"ה תשכון) שצריך לכוין בתפלה הקבועה להתפלל על זה הצדיק שלא ימות."

(אור החיים ויקרא יד - ט)

אצל השולחן ולמד באיזה ספר, והאישה החולנית בירכתי הבית.

באותו היום ישב בארמונו השר שהאכסניה המדוברת, בה שוהה עתה הבעש"ט ומלויו, זו האכסניה הייתה שיכת לו. ובכן, הפתעה נעימה נכונה לו לשר. אחיו, שר חשוב גם הוא, אותו לא ראה מיזה שתיים-עשרה שנה!! בא היום לבקרו! שמחתם - שמחת "גויי-הארצות" פרצה גבולות והתבטאה בשכרות והוללות פראיים כמו שרק גויים מסואבים כמותם מייטיבים לעשות. כטוב ליבו של השר בין התחיל להתייהר ולפאר את עצמו, ואת האכסניה המדוברת - לא גמר לשבת. יופי של בניה וארכיטקטורה! צריך לראות כדי להאמין...

האח האורח הציע שיביאו לו סוס מובחר והוא יסור לראות את האכסניה היפיפה במו עיניו. היות שהאכסניה היתה קרובה יחסית יצא האח לדרך כשבגדים קלים לעורו. אך יצוא יצא זה - החלו לנשב רוחות סערה ופתיתי שלג לבנבנים וצפופים החלו נוחתים ללא הפוגה לכל מלא העין, האח פילס איכשהו את הדרך שהתארכה לכמה שעות וכשהגיע בשערי האכסניה מצא אותם נעולים ומסוגרים. הוא דפק בעוז וביקש להיכנס, אולם מבפנים קיבל תשובה כי כרגע אין כניסה היות שהבעש"ט הק' שוהה כאן. השר לא ויתר, הוא התעקש להיכנס, והמוכסן עמד בדיבורו וענה לו בסבלנות רבה שוב ושוב עד שבפעם האחרונה סימן הבעש"ט למוכסן שיפתח לו.

השר נכנס פנימה מנסה להתחמם בעודו הולך אנה ואנה לחלץ את עצמותיו. אחרי שהתחמם קמעה שאל מי הוא זה הבעש"ט והראו לו את הצדיק.

השר הביט בבעש"ט בעיניים רושפות כשהכעס מבעבע בו כבמדורה. כבודו העצמי וגאוותו של השר היו לחם חוקן, ממש ענין-של-חיים בעבורו, ומי זה אשר העיז לגעת בכבוד הזה בשאט נפש? לזלזל באיש רם מעלה כמוהו, שאין כמותו ולא יהיה, היתכן?

הוא שוטט שוב אנה ואנה. שוב שאל מיהו הבעש"ט, והכעס על כבודו שנרמס עלה מפלס נוסף...

בפעם השלישית השתלט עליו הכעס המפלצתי לחלוטין ובראותו את הבעש"ט הק' - שלף השר את חרבו מתערה והניף את ידו על הצדיק כשכוונתו להורגו!

מיד צעק הבעש"ט לאישה החולנית: הגביהי את שתי ידייך! האישה מיהרה לעשות זאת ו--הצליחה! ידיה נרפאו כבראשונה. כי באותה שניה בדיוק----

נעשו החילופין!!!

ידי השר המרושע השתקו. תחנוניו לא הועילו מאומה והבעש"ט השיבו כי החילופין כבר נעשו, ותיבשנה ידיו של השר לנצח!

במדינת וולחאי היה המעשה, או יותר נכון שם הוא רק התחיל. ההמשך עבר מעיר לעיר, הגיע עד לקהילת-קודש מז'בוז' ומשם בא לסימו בכפר קטן ועלום... אך כל נקדים את המאוחר.

הכל החל כשנות-ביתו של גביר מפורסם חלתה לפתע פתאום בשתי ידיה עד כי הללו נשתתקו לגמרי ולא יכלה להרימם בשום אופן. את צערם של בני הזוג מיותר לתאר והם פתחו במאבק עיקש של נסיונות ריפוי ללא הפסקה. לא פסחו על רופא קטן וגדול מדוקטור לדוקטור עברו, כשאצל כל אחד מהם הם נפרדים מעוד סכום הגון של מצלצלים, ולאחר מכן שומעים את התשובה המאכזבת כי גם מכאן לא תצמח ישועתם.

הזוג המדוכדך לא אבה לשבת בחיבוק-ידיים, על אף שכל הרופאים בסביבתם כבר מזמן "הרימו ידיים". גמרו אומר בני הזוג לנסוע מעיר לעיר אולי תעלה ארוכה למכתם על ידי איזה צדיק, בעל-שם, או להבדיל אלפי הבדלות, רופא כלשהו...

בדרך, בעברם מהכא להתם, הגיע לאזנם שמעו של הבעל שם טוב הק' ועוצם גדולתו. מיהרו ושמו פעמיהם למז'בוז' מקום מושבו של זה הצדיק.

הגיעו, נכנסו לקודש-פנימה, ושם שחו בפני הבעש"ט את צערם. הבעש"ט שמע את דבריהם בחמלה והשיב כי עליה להשאר לישיב בקהילת קודש מז'בוז', לעת עתה.

בנתיים, חלפו הימים במרוצה ובני-הזוג היושבים במז'בוז' בעיניים-כלות, לא רואים שום שינוי בידיה המשותקות של האישה.

באו שוב לפני הבעש"ט והתשובה הראשונה בעינה עומדת, להמשיך ולשבת במז'בוז'! כמה פעמים חזר המחזה על עצמו והתשובה נותרה כשהיתה...

ויום אחד, זה הגיע. הבעש"ט הק' ציוה לרתום את הסוסים לעגלה, קרא לבני הזוג וציוה עליהם לנסוע אחריו.

הסוסים פתחו בהירה עד שנעצרו בכפר קטן, שם דר אחד מאנשי הבעש"ט, בבואם שאל הבעש"ט את המוכסן אם יאות לתת לו אכסניה. איזו שאלה? התפלא המוכסן הנרגש, וכי יש זכיה גדולה מזו, לאכסן את אור שבעת הימים הבעש"ט הק' במחיצתו?

אחר שהשיב המוכסן בחיוב ביקש הבעש"ט שעתה, בזמן שהוא מתאכסן באכסניה, יסגרו את כל החלונות הדלתות והשערים, ולא יתנו לשום אדם להכנס, יהיה מי שיהיה! אפילו שר גדול. ואם יהיה מי שיתעקש בכל זאת להכנס - אזי ישיבו לו שכאן נמצא הבעש"ט. שמע המוכסן והבטיח לעשות כן.

הדלתות והתריסים הוגפו היטב. סעודת הערב הוכנה עד-מהרה ולאחר שכולם סעדו את ליבם, פנו כולם לישון, מלבד הבעש"ט שישב

לקוטי מוהר"ן

תורה פ' - ה' עוז לעמו יתן

עקר השלום הוא לחבר שני הפכים, וכן בפשטתה רואה שני אנשים שהם שני הפכים ממש אל תאמרו שאי אפשר לעשות שלום ביניהם, אדרבא זהו עקר שלמות השלום להשתדל שיהיה שלום בין שני הפכים כמו השם יתברך שעושה שלום במרומו בין איש ומים שהם שני הפכים:

